



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. R. E. J.**, nar. ..., státní příslušnost Kubánská republika, hlášen k pobytu na adrese Příjímací středisko Zastávka u Brna, Havířská 513, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017, č. j. OAM-770/ZA-ZA11-ZA19-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017, č. j. OAM-770/ZA-ZA11-ZA19-2017, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí správního orgánu, jímž žalovaný vyslovil nepřipustnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a zastavil řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i) tohoto zákona. Žalovaný v třetím výroku rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním

source not found.

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen nařízení „Dublin III“), je Chorvatská republika.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 nařízení Dublin III., proto byl aplikován čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, který stanoví mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobci byly sejmuty otisky prstů, tyto byly zaslány do systému EURODAC, z jehož údajů vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, a to dne 22. 8. 2017, pod ev. číslem HR1511-19-32/4-3-89/2017. Chorvatská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámila dne 2. 10. 2017.

V žalobě žalobce jednak požádal o přiznání odkladného účinku, poukázal na nutnost zvažovat v podobných případech, zda nedochází ve státě, kam má být žadatel předán, k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, namítal pochybení, spočívající v nenaplnění zásad §§ 3, 50, 52 a 68 správního řádu, v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a rovněž v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť je ohrožen v případě předání do Chorvatské republiky ponižujícím zacházením. V doplnění žaloby, soudu doručeném dne 3. 11. 2017, žalobce namítal, že nesouhlasil s politickým režimem na Kubě, v zemi původu je korupce, v zaměstnání byl nucen poskytovat policistům úplatky, aby mu nebyly ukládány nesmyslné pokuty. V Chorvatské republice se mu nelíbilo, jsou tam všichni zkorumpováni, je tam špatná atmosféra a místní lidé mají špatný přístup k cizincům. Nechce se tam vrátit. V doplnění žaloby pak prakticky tvrdil, že Chorvatská republika je zemí, kde dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, v tomto smyslu odkázal na Zprávu Úřadu Vysokého komisaře z ledna 2015, kde mj. stojí, že s ohledem na náhlý příchod velkého počtu uprchlíků nebylo možné v zemi vést řízení o individuálním posouzení statusu uprchlíka, z tohoto důvodu země uplatnila skupinová rozhodnutí o postavení uprchlíků, přičemž každý člen skupiny byl považován za uprchlíka prima facie, pokud nebyl prokázán opak. Dle zprávy pak nejsou ani dostatečná opatření pro integraci osob, kterým byla udělena doplňková ochrana. Odkázala i na zprávu MZV USA o stavu lidských práv za rok 2016 v Chorvatsku ze dne 3. 3. 2017, která popisuje, že mezi 1. lednem a skutečným uzavřením tzv. balkánské migrační cesty – tedy 9. březnem – dorazilo do země přibližně 105 tisíc migrantů a žadatelů o azyl, téměř všichni vyjádřili svůj záměr tranzitu do jiných zemí EU a úřady jim byl povolen před 9. 3., pokud pocházeli z Iráku, Sýrie a Afghanistanu. UNHCR opakovaně vyjádřil obavy, že de facto určení statusu azylu by nemělo být provedeno na základě státní příslušnosti. V uvedených souvislostech v zemi narostl nacionalismus, což mělo dopad na práva menšin.

Krajský soud dne 6. 11. 2017 rozhodl o žádosti žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, učinil tak za situace, kdy neměl k dispozici správní spis, a z vyjádření žalovaného vyplynulo, že se situací v Chorvatské republice zabýval.

Posléze z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 15. 12. 2017 vyplynul nesouhlas s námitkami žalobce, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že postupoval v souladu s dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. S žalobcem byl proveden dne 21. září 2017

source not found.

pohovor, v jehož průběhu žalobce sdělil, že poučení o tzv. dublinském řízení dosud nečetl, byl o něm proto poučen, sdělil, že se do Chorvatska vrátit nechce, je tam špatná atmosféra a přístup k cizincům. Žalovaný tak považuje současná žalobní tvrzení za rozšíření skutkových tvrzení, nekorespondujících se zjištěným stavem v průběhu správního řízení, s tím, že prakticky posouvající důvody žalobce mimo obsahovou rovinu jeho sdělení, což žalovaný považuje za účelové. Správní orgán je přesvědčen, že se s problémem případných systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku vypořádal z úřední povinnosti, námitky žalobce jsou tak pouze v rovině polemiky s fakty, uvedenými v rozhodnutí. Poukazuje na to, že cílem dublinského systému není možnost žadatelů vybrat si k podání žádosti o mezinárodní ochranu ekonomicky nejvyspělejší zemi EU, ale racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem (asylum shopping).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje doplnění.

Z obsahu předloženého správního spisu plyne, že dne 21. 9. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Žalobce uvedl, že je občanem Kubánské republiky, svobodný, bez politické příslušnosti, nikdy nesouhlasil s tamním režimem. Uvedl, že 11. 3. 2016 vycestoval letecky z Havany do Moskvy, měl vízum do Guatemaly. Když byl v Rusku, rozhodl se tam odletět, bylo mezipřistání v Madridu, odkud ho vrátili do Ruska, protože neměl tranzitní vízum. Dne 3. 10. 2016 odletěl do Černé Hory, kde zůstal pět měsíců, poté pobýval čtyři měsíce v Srbsku a odtud cestoval přes Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko a Itálii do České republiky. V Itálii strávil týden. Do ČR přicestoval autobusem přes Švýcarsko a Německo nelegálně 17. 9. 2017. K dotazu žalovaného, zda podal žádost o azyl v jiném státě, či disponuje uděleným vízem nebo povolením k pobytu, žalobce uvedl, že ne, jeho záměrem vždy bylo dostat se do ČR, neboť o této zemi vždy slyšel jen samé dobré věci. Žalobce označil jako svůj důvod opuštění vlasti to, že nikdy nesouhlasil s tamním režimem, tento je založen na lži a nikdy tam neviděl svoji budoucnost. Veškeré zveřejňované informace tam jsou nepravdivé, rodina jeho družky jsou příslušníci armády a obrátili se proti své dceři, jeho rodina ho v odjezdu podporovala, protože se neumí přetvařovat. Od dětství má přátele – disidenty. Měl takřka každodenní problémy v práci, pracoval jako řidič nákladního auta, rozvážel pivo. Kontroly na hranicích okresů po něm vždy žádaly úplatek, ale on měl pivo zaplombováno, policisté ho po něm stejně žádali a začali ho šikanovat. Dostával neoprávněné pokuty. Stěžoval si, tak mu pak dali při kontrolách pokoj. V rámci pohovoru pak žalobce uvedl, že dostat se do ČR bez víza stojí spoustu práce, nebylo jednoduché to naplánovat. Jeho strýc v USA mu koupil letenku do Ruska, jeho přítelkyně s jeho matkou pak prodali dědictví, když již nebyl na Kubě. Překvapilo ho, že zde po něm nikdo nechtěl doklady, že je tu taková svoboda. Pamatuje, že v Záhřebu vyplnili nějaké dokumenty, ale neví, o jaké se jednalo. Jeho úmyslem nebylo žádat v Chorvatsku o azyl, nelíbilo se mu tam, ten přístup místních k cizincům a nedobrá

source not found.

atmosféra. Neodešel ze své země, aby pobýval v podobné. Součástí správního spisu je zpráva o podání žádosti žalobce o azyl v Chorvatské republice, protokol o seznámení žalobce s podklady žalovaného ze dne 11. 10. 2017.

Soud hodnotil výše citované skutečnosti jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je d ů v o d n á.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle čl. 7 odst. 1 cit. nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 8 – 15, jejichž znění je citováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně soud pro stručnost odkazuje).

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce cit. nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Žalobce de facto namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, v doplnění žaloby odkazuje na výše uvedené skutečnosti podkladů, které shrnují určité nedostatky v řízeních o mezinárodní ochraně v Chorvatské republice v posledních dvou letech.

Při posouzení předmětné věci krajský soud vycházel z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017-72 opakovaně uvedl: „*Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele musí být obsažena v rozhodnutí o každém jednotlivém případě, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27, nebo ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22). Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze mechanicky vyjmenoval, proč nelze použít žádné z kritérií v kapitole III nařízení, a následně použil první pododstavec dotčeného ustanovení, na jehož základě určil jako příslušný stát k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Itálii. Pokud však úvaha žalovaného o tom, že v dané zemi neexistují systémové*

source not found.

nedostatky, není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. To měl být také správný závěr městského soudu, jehož povinností je zkoumat takovou vadu z úřední povinnosti a vadné rozhodnutí zrušit.“ Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „Obecné formulace o společném evropském azylovém systému, který je vybudován na vzájemné důvěře v dodržování lidsko-právních dokumentů, a dále o Itálii jako členském státu Evropské unie, považovaném za bezpečnou zemi původu, jsou vyvratitelné domněnky, které má správní orgán zkoumat z úřední povinnosti. Tato tvrzení navíc žalovaný uvádí zcela mechanicky i ve vztahu k jiným členským státům, přitom pro ně nemá oporu ve spisu. Nemohou proto obstat jako nosný argument ani pro rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ani pro následné zamítnutí žaloby; viz k tomu rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 Azs 304/2016-26, ve kterém je mj. také demonstrativní výčet možných zdrojů informací o stavu azylových řízení a podmínek přijetí v členských státech EU (např. AIDA, ECRE, diplomatické mise České republiky, zprávy Evropské komise či nevládních organizací jako Amnesty International, Human Rights Watch aj.). Nadto tyto informace musejí být aktuální.“

Výše uvedené závěry shrnuté Nejvyšším správním soudem v citovaných rozsudcích lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Žalovaný použil obdobné obecné informace o základních zárukách a zásadách azylového práva a řízení ve vztahu k Chorvatské republice jako bezpečné zemi původu (viz výše – vyjádření žalovaného k žalobě), přičemž uvedenou úvahu nepodpořil žádným důkazem, tj. žádnou z výše citovaného demonstrativního výčtu zpráv, která by byla založena ve spise. Krajský soud tak nemohl správnost či nesprávnost takové úvahy potvrdit či vyvrátit. V doplnění žaloby pak žalobce odkazuje na Zprávu MZV USA a na Zprávu Úřadu Vysokého komisaře, které popisují určité problémy v azylovém systému Chorvatské republiky, zejména poté, co do země přišly desítky tisíc migrantů a žadatelů o azyl. Soud je přesvědčen, že takové skutečnosti nemůže zcela ignorovat s poukazem na to, že žalobce žádné nedostatky v azylovém řízení nezmínil, a to zejména s ohledem na jasnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz shora) pro případy navrácení žadatelů o azyl do dalších zemí Evropské unie.

Soud přitom zdůrazňuje, že jeho úlohou není nahrazovat činnost správního orgánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neoznačil jedinou zprávu, z níž by bylo možné jím učiněnou úvahu o tom, že v Chorvatské republice nedochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, zhodnotit. Krajský soud se nad uvedeným postupem ze strany žalovaného pozastavuje, neboť z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z dalších jeho rozhodnutí v obdobných věcech z poslední doby je zcela zřejmý právní názor tam vyslovený, tedy, že správním orgánem učiněná úvaha v každém individuálním případě musí být podložena příslušnými a aktuálními zprávami, které musí být součástí správního spisu, tak, aby správní soud mohl rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumat.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí je postiženo vadami řízení a soudu proto nezbylo, než v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm žalovaný doplní správní spis o aktuální materiály dokládající současný stav v azylovém řízení Chorvatské republiky a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a přezkoumatelným způsobem se vypořádá s otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systémovým nedostatkům, které by pro žalobce představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

source not found.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci úspěšný, náklady řízení nežádal a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. leden 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

R. V.